

Viivi Paavonperä:

Kaikkein tärkein

1.

Istun nyt yksin puiston penkillä. Tarvitsen nyt rauhaa ja yksinoloa. Otan päiväkirjani laukustani, ja aloitan: ”*Rakas Päiväkirjani! Tänään oli taas samanlainen päivä kuin aina. Miksei mikään ole muuttunut???* *Aina sanotaan, että ala-asteen jälkeen kaikki kiusaaminen loppuisi, mutta ei minulla!!! Kiusaaminen on jatkunut nyt yläasteellakin. En enää kestä!!! Eihän yleensä seiska luokkalaisia enää kiusata, vai? Kunpa isäni olisi vielä täällä...*” Alan melkein itkeä. Oikeasti olen jo aivan väsynyt ja kyllästynyt siihen että minua kiusataan. Haluaisin vain kauas pois. Ihan minne tahansa. Laitan päiväkirjani laukkuuni, nousen ylös, ja lähdän kävelemään kohti kotiani.

Äidin tekemä keitto tuoksuu ulos asti. Minulle tulee kamala nälkä. Juoksen sisälle, ja menen keittiöön. Mahani kurnii. Otan keitto kauhani käteeni, ja kaadan keittoa lautaselleni. Mutta ei, en voi! En voi syödä. Se olisi huonoa minulta. Laitan lautaselle pienen määrän keittoa, ja laitan lautasen tiskiini. Silloin äiti luulisi minun syöneen. Juoksen portaat ylös huoneeseeni, ja laitan oven kiinni. Heittäydyn pehmeälle sängylleni ja alan tuijottamaan katossani olevia kuviani ja maalauksiani. Maalasin pienenä paljon kuvia, koska isäni oli maalari, mutta isäni kuoltuani... Alan taas melkein itkeä, mutta nyt yritän pysyä kovana. Minun pitää tajuta jo ettei isäni ole enää täällä.

Puhelimeeni piippaa. Olen saanut viestin, Miisalta: ”Hei Eve! Anteeks siitä tän päiväsestä.. Tai, no kyl sä tiedät... Rosa ja Linnea... Nähtäiskö vartin päästä puistossa, niin voitais sopia tää sotku???”

Hetken aikaa mietin, että ehkä minun pitäisi mennä, mutta Miisa teki minulle kyllä todella ilkeästi. Ehkä minun ei kannattaisi... Lähetän kuitenkin viestin Miisalle: ”Joo, nähdään vaan vartin päästä puiston luona, ja sovitaan tää sotku :)”

Odotan nyt puiston penkillä. Siinä missä minä ja Miisa istuttiin joka päivä koulun jälkeen vielä 4-vuotta sitten. Ei ole Miisan tapaista tulla myöhässä, varsinkaan yli 20 minuuttia. Mutta pian joku istuu viereeni, Miisa.

”Anteeksi että tulin hieman myöhässä.” sanoo Miisa. Hän ei näytä olevansa niin pahoillaan.

”No ei se mitään! Olen hieman miettinyt, että ehkä voisimme unohtaa nämä monen vuoden sotkumme, ja olla taas parhaita kavereita! Niin kuin ennen...” sanon. En tiedä miksi haluaisin olla Miisan kanssa paras kaveri. Hän on kiusannut minua yli 4-vuotta, mutta ehkä jos saisin edes yhden kaverin, niin voisin paremmin.

”No, en mä oikein tiedä, kun...” aloittaa Miisa, avaa pitkät mustat hiuksensa ponnarilta, ja kääntyy pois päin. Tuntuu kuin hän ei olisi oikeasti edes haluaisi olla kanssani nyt.

”Ei meidän tarvitsisi olla parhaita kavereita. Kunhan vaan kavereita. Sopiiko?” sanon, mutta Miisa ei vastaa. Hän katsoo maahan, ja pian kääntyy katsomaan viistosti vasemmalle. Hän huitoo kädellään jotain. Hän ei lopeta huitomista, vaan jatkaa vain.

”Hei Miisa! Mitä sä oikein teet?” kysyn hieman huolestuneena, mutta Miisa vain jatkaa huitomista.

”Hei Eve! Tai miten nyt se sun oikee nimes menikään? Ainiin Typerys, tai no oikeen Mega Typerys!” sanoo joku takanani, ja alkaa

nauraa. Samalla Miisakin kääntyy. Katson taakseni, ja näen Rosan ja Linnean. Pian puslista hyppää luokkalaisiani ja alkavat nauramaan Rosan ja Linnean mukana. Nostan laukkuni, mutta päiväkirjani putoaa, koska unohdin sulkea laukkuni.

”Mitäs täällä on” kysyy Rosa, nostaa päiväkirjani ja alkaa selailla sitä. Päiväkirjani välistä putoaa kuva minusta ja isästäni.

”Älä koske siihen!” huudan, mutta se taitaa olla jo liian myöhäistä. Linnea nostaa kuvan maasta ja antaa sen Rosalle. Rosa katsoo kuvaa ja kuiskaa jotain Linnealle. Yritän kuulla, että mitä Rosa sanoo, mutta en pysty. Linnea antaa jotain Rosalle. Sakset!? Mitä ihmettä!? Ei kai... Ja kyllä, Rosa ottaa saksen käteensä ja alkaa leikellä kuvaani.

”Ei! Ei saa! Lopeta!” huudan, mutta Rosa ei kuuntele. Kävelen vihaisena ja surullisena Rosan luokse, mutta silloin Linnea lähettää muut pysäyttämään minut. He Tönäisevät minut maahan, ja alkavat potkia minua. Olen kyllä tottunut haukkumiseen, mutta tämä on aivan uutta. Potkiminen sattuu aivan kamalasti, mutta pian he lopettavat. Pidän polvestani kiinni, koska joku potkaisi siihen todella kovaa. Minuun sattuu aivan kamalasti.

”Miltä nyt tuntuu?” kysyy Rosa joka siirtää samalla otsatukkansa sivulle jotta saisi vaalean polkkatukkansa näyttämään tyylikkäämmältä. Minun mielestä se on jo tarpeeksi tyylikäs, varsinkin verrattuna minun pitkiin vaalean ruskeisiin hiuksiini, jotka ovat niin paksut ja kiillottomat.

”Mitä minä olen tehnyt? Miksi te kiusaatte minua, vaikka en ole tehnyt mitään?” kysyn. En oikeasti tiedä mitä olen tehnyt, mielestäni en mitään. Kukaan ei vastaa kysymykseeni, vaan kaikki pysyvät hiljaisina. Pian kuitenkin Rosa huutaa minulle jotain, mutta en kuullut

mitä, enkä edes haluaisi tietää. Pian monet alkavat huutaa minulle jotain, mutta en kuuntele. Huudot kuulostavat haukkumiselta, ja pian kuulenkin mitä he sanovat. Ja olin oikeassa he vain haukkuvat minua. Pian he muistuttavat minua isäni kuolemasta. Nousen istumaan ja pistän käteni jalkojeni ympärille. Alan melkein itkeä, joten pistän pääni alas. Toivon etteivät he tekisivät minulle mitään pahaa. Minua pelottaa. Tunnen kun joku piirtää tai kirjoittaa jotain otsaani. Samalla muut haukkuvat minua, ja muistuttavat isästani. Tämä ei ole enää yhtään hauskaa. Tunnen kun kyöneleet valuvat pitkin poskiani. Mitä minun pitäisi tehdä?

2.

Riisun kenkäni, ja menen suorinta tietä kylpyhuoneeseen. Laitan oven lukkoon ja katson itseäni peilistä. Huomaan että naamassani on paljon kuivunutta verta, joten pesen ne naamastani pois saman tien. Mutta missä välissä olin saanut jotain naamaani. Pian huomaan että otsassani lukee: "TYPERYS". Otan saippuaa, ja alan hinkkaamaan otsaani, jotta saisin tekstin pois. Kosken kädelläni hiuksiini, ja käteeni tulee paljon verta. Päästäni vuotaa verta. Otan paperia, ja laitan sitä päähäni siihen kohtaan mistä verta vuotaa. Löinkö pääni jossain vaiheessa? En ainakaan muista lyöneeni... Pyörryinköhän silloin?

Menen huoneeseeni, ja heittäydyn taas sängylleni. Kello on jo kahdeksan, ja minua väsyttää kamalasti. Koitan muistaa kaikki päivän tapahtumat, mutta ei kulu kauaa, kunnes alan taas itkeä. Pian äitini astuu huoneeseen. Hän istuu viereeni.

"Onko kaikki hyvin?" äitini kysyy.

”On! sanon hieman helpottuneena. ”Murehdin vain isän kuolemaa... Mutta kai minun pitäisi hyväksyä asiat sellaisina kuin ne ovat!” sanon. Alan melkein taas itkeä, mutta koitan nyt pysyä kovana.

”Tuo on juuri oikea asenne!” äitini sanoo, hymyilee ja nousee ylös. ”Tuletko syömään?”

”En mä nyt. Ei ole nälkä!” vastaan, ja hymyilen. Äitini menee pois huoneestani, ja sulkee oven. Olen umpiväsynyt.

Herään aamulla siihen, kun astianpesukone piippaa. Onneksi tänään on lauantai. Menen alakertaan, ja avaan astianpesukoneen. Samalla huomaan pöydällä lapun, jossa lukee: ”*Lähdimme Alisan kanssa käymään asioilla. Meillä menee noin parituntia! T: Äiti<3*” Kun olin lukenut viestin, niin menin takapihalle lukemaan. Kaikki muut ovat kavereidensa kanssa, ja tekevät kaikkea hauskaa, paitsi minä. Minä en tee mitään hauskaa kavereiden kanssa, koska minulla ei ole kavereita. Muuten tietenkin olisin muiden kanssa, enkä joka päivä yksin. Mutta minä luen kirjoja, ja mieluiten ulkona. Kirjat ja luonto ovat minun kavereitani. Niihin voi aina luottaa, eikä ne kiusaa minua.

Sain vihdoin kirjan luettua loppuun, ja katson kelloa. On kulunut jo kolme tuntia siitä, kun luin viestin. Outoa! Missä he voivat olla? Menen sisälle, ja Käyn asuntoni tarkasti läpi, koska ehkä en ollut vain kuullut kun he olisivat tulleet, mutta ei. Talo on täysin tyhjä. Vain minä olen kotona. Ehkä on vain ruuhkaa, tai sitten heillä on muuten vaan mennyt myöhempään?

Katson taas kelloa. Nyt on mennyt jo viisi tuntia. Alan jo hieman huolestua. Mitä jos heille on sattunut jotain? Kaikkia hulluja ajatuksia alkaa pyörimään päässäni. Olen aika huolestunut jo. Minua alkaa jo hieman pelottaa. Varsinkin, kun nyt on jo kulunut seitsemän tuntia.

Olen todella peloissani ja huolestunut. Istun sohvalla, ja kuuntelen musiikkia. Tuijotan seinässä roikkuvaa kelloa. Tuntuu kuin aika olisi pysähtynyt. Otan puhelimeni ja koitan soittaa äidilleni. Hän ei kuitenkaan vastaa, joten jätän viestin: ”Moi, täällä Eve. Onko kaikki kunnossa? Olette olleet poissa jo seitsemän tuntia. Ei kai mitään ole sattunut?”

12 tuntia on kulunut, eikä he ole vielääkään tulleet. Olen todella peloissani. Avaan koneeni, ja alan lukemaan uutisia. Samalla laitan myös teeveen päälle. Jos heille olisi jotain sattunut, niin siitä oltaisiin kyllä ilmoitettu. Netissä ei lukenut yhtään mitään, vaikka luin läpi varmaan 10 uutissivua. Tämä alkaa jo tuntumaan painajaiselta, tai joltain elokuvalta. Ehkä minun pitäisi mennä nukkumaan. Ehkä huomenna kaikki on kunnossa.

Makaan nyt sängylläni. Kello on jo viiden yli 12, eikä äitini ja pikkusiskoni ole vielääkään kotona. Tuijotan katossa olevia kuvia ja maalauksia. En saa unta. Olen paniikissa, ja tärisevän pelosta. Mitä jos heille on käynyt jotain? Isäni on jo kuollut. Mitä jos äitini kuolee, tai on jo kuollut? Alan itkemään. Olen aivan sekaisin, pelosta. Mieleeni muistuu muistoja isästani. Ennen olen pystynyt estämään itseni muistelemasta isääni, mutta nyt en voi, en vaan pysty.

Otan puhelimeni, ja koitan soittaa hänelle. Hän ei taaskaan vastaa. Alan hermostua. Otan päiväkirjani esille, ja kirjoitan kaikki päivän tapahtumat sinne. Kirjoitan ne myös blogiini. Okei, blogini ei ole kauhean suosittu. Kukaan ei vain löydä sitä, enkä ole kauhean hyvä mainostamaan... Kukaan koulustani ei lue sitä, koska kukaan ei tykkää minusta. Kaikki vain haukkuvat blogiani, eikä se ole kivaa. Muilla tytöillä on todella tunnetut muotiblogit. Olen ehkä vähän

kateellinen heille, koska minun muotiblogini ei koskaan menestynyt, vaan kaikki haukkuivat siellä. Suurin osa haukkujista oli koulustani...

3.

Herään aamulla siihen, kun puhelimeni soi. Se on joku tuntematon, mutta päätän kuitenkin vastata.

”Oletko sinä Eveliina?” kysyy joku puhelimesta.

”Joo” vastaan hieman hämmentyneenä.

”Hei Eveliina, täällä Jessica, sairaalasta. Meillä on sinulle hieman ikäviä uutisia. Pääsisitkö käymään täällä sairaalassa vaikka heti?” kertoo Jessica.

”Joo, mä voin tulla nyt heti!” sanon hämmentyneenä. Jessica lopettaa puhelun. Pakkaan tavarat, puen päälleni, ja lähdän kohti bussipysäkkiä.

Bussi pysähtyy suoraan sairaalan edessä. Menen suoraan sairaalan infopisteelle, ja pyydän Jessican sinne.

”Hei, olen Eveliina. Teillä oli jotain ikäviä uutisia minulle” sanon.

”Juu, seuraa minua” sanoo Jessica. Alamme kävellä kohti jotain huonetta. Huone näyttää kahvihuoneelta, mutta sitä se ei ole. Istumme sohville, ja Jessica tarjoaa minulle teetä. Otan teen iloisesti vastaan, sillä en ole syönyt vielä aamupalaa.

”Äitisi ja siskosi menehtyivät eilen päivällä suuressa kolarissa. Heidät kuljetettiin tänne sairaalaan saman tien, mutta totesimme sairaalaan päästyä heidän olleen kuolleita. Voit mennä katsomaan heitä vielä huoneessa numero 237, jos haluat”

”Ok, haluan nähdä ne, mutta missä asun nyt, kun äitini on kuollut, ja isäni myös?” kysyn. On outoa että pystyn olla itkemättä, vaikka suurin pelkoni toteutui.

”Tätisi Milla lupasi huolehtia sinusta. Muutat hänelle huomenna klo: 12.00, koska muuttoauto tulee silloin” Jessica kertoo.

”Ok” sanon, ja lähden katsomaan äitiäni ja siskoani.

En pysty katsomaan heitä pitkään, koska aloin itkeä heti kun astuin ovesta sisään. Juoksen pois sairaalasta, ja otan bussin kotiin. Minulla on kamala olo. En pysty lopettamaan itkemistä. En ole tavannut Millaa yli kymmeneen vuoteen. Minkälainen hän on?

Kotiin päästyäni alan heti pakkaamaan tavaroitani. En voi rauhoittua. Haluan tästä talosta pois niin pian, kuin on mahdollista! Tuntuu, kuin kotini oltaisiin kirottu. Olen samaan aikaan surullinen ja vihainen, joten suttaan katolla olevat maalaukset. En voi ajatella maalauksia, koska se tuo muistoja isästäni. Enkä kirjoita enää ikinä runoja, koska äitini kirjoitti runoja. Olen niin vihainen, mutta en tiedä kenelle. Miten näin voisi tapahtua? Ei tämä ole oikein 13-vuotiaalle! Heittelen tavaroita seiniin, vihan takia, ja itken niin paljon, että tuntuu, kuin uisin pian jo kyyneleissä. Minun tarvitsee nyt keskittyä, ja muistaa, että äitini, isäni, eikä siskoni ole enää täällä. Mutta en pysty ajattelemaan niin!

Kuuntelen nyt musiikkia, koska musiikki rauhoittaa minua. En itke enää niin paljoa, koska olen jo rauhoittunut. Enkä ole enää edes kamalan vihainen. Musiikki auttaa tunteisiin ihmeellisellä tavalla. Musiikki on elämäni!

Olen nyt pakannut tavarani melkein valmiiksi, ja nyt voin rentoutua. Huomenna on onneksi vielä muutama tunti aikaa pakata. Rentoudun lukemalla kirjoja, ja samalla kuuntelemalla musiikkia. Luen kaikenlaisia kirjoja, ja kuuntelen kaikenlaista musiikkia.

Koitan etsiä koneeltani kuvia Millasta, mutta mitään kuvia ei löydy. On hankalaa ajatella muuttavansa ihmisen luo jota ei edes kunnolla tunne. Äiti ja Milla ei ollut koskaan kuulemma ollut hyvissä väleissä, joten sen takia en ole nähnyt Millaa pitkään aikaan. Mutta silti äiti oli valinnut Millan minun kummitädikseni. Milla asui kuulemma isossa omakotitalossa maalla. Olen aina halunnut asua maalla, koska mielestäni kaupungissa on tylsää asua. Ja varsinkin keskustassa, jossa asun nyt. Pienenä asuin maalla, koska isäni halusi, mutta äitini ei tykkää asua maalla, joten muutimme kaupunkiin. Isäni kertoi, että olin tykännyt todella paljon asua maalla. Missäköhän Alisa tykkäsi asua enemmän? Ehkä hän ei osannut vielä valita, koska hän on vasta 4-vuotta. Eikä hän muistaakseni ole koskaan edes asunut maalla.

Suljen kirjani, koska kello on jo 11, ja minun pitää herätä yhdeksältä, jotta ehdin pakata valmiiksi. Normaalisti herään klo: 10-11. Tuntuu oudolta nukkua, kun katolla ei ole enää maalauksia ja valokuvia. Normaalisti joka ilta valitsen yhden kuvan tai maalauksen, ja koitan muistaa, että milloin kuva ollaan otettu, tai milloin se maalaus ollaan maalattu, ja mistä se maalaus kertoo.

4.

Kello on puoli 12. Muuttoauton pitäisi tulla kohta. Olen jo onneksi pakannut valmiiksi. Luulin, että minulla olisi todella paljon tavaraa, mutta minulla onkin aika vähän tavaraa. Minulla ei ole paljon turhaa tavaraa, mutta turhia papereita minulla on isoja pinoja.

Muuttoauto on nyt pihassa. Milla on palkannut jonkun miehen auttamaan minua tavaroiden kantamisessa. Istun auton kyytiin, ja laitan turvavyön kiinni. Mies käynnistää auton, ja lähdemme ajamaan kohti Millan maalaistaloa. Katson pitkään vanhaa kotiani, ja hyvästelen sen, koska ehkä en näe sitä enää koskaan.

”Kuinka pitkä matka on Millan talolle?” kysyn. En jaksaisi istua autossa kauan, varsinkaan tuntemattoman kanssa.

”Noin parituntia” hän vastaa. Parituntia on mielestäni aika paljon. Tästä tulee tulla tylsää matkaa. Onneksi minun ei tarvitse enää asua kirotyössä talossa, vaan voin rauhassa muuttaa maalle tätini kanssa. En malta odottaa sitä, kun näen vihdoinkin Millan. Olen jo monta vuotta pyytänyt äidiltäni lupaa nähdä hänet, mutta hän aina kieltäytyy. Kerran sovin salaa tapaamisen Millan kanssa, mutta äitini sai asian selville, ja perui tapaamisen. Äiti oli minulle vihainen monta viikkoa, ja silloin opin, että ei kannata sopia salaa tapaamisia.

”Tästä on enää noin 10 minuuttia” mies kertoo. Matka on mielestäni mennyt yllättävän nopeasti, vaikka päätäni särkee jo kamalasti. Olemme jo kääntyneet pois asfaltti tieltä, ja siirtyneet hiekka tielle.

Olemme nyt perillä. Talo on todella suuri, hieno ja vanhanaikainen. Ja mikä parasta, Millalla on hevosia. En ole koskaan ratsastanut, mutta olen aina halunnut. Ehkä Milla voisi opettaa minua. Koputan nyt oveen, ja tätini tulee avaamaan.

”Ihana nähdä sinua Eveliina! Minulla on ollut kauhea ikävä sinua. Olet varmaan väsynyt noin pitkästä matkasta. Tule, mennään juomaan teetä” Milla sanoo erittäin innoissaan.

”Minullakin on ollut sinua ikävä. Siitä on jo ikuisuus kun näimme viimeksi” sanon iloisesti ja hymyilen. Milla hymyilee takaisin, ja käskee muuttoauton kuskin tuovan tavarat sisälle eteisen aulaan.

Juon nyt teetä Millan kanssa. Otin vihreää teetä, niin kuin aina. syömme teen kanssa erittäin maukkaita teeleipiä. Millan tekemä tee on parasta teetä mitä olen koskaan juonut. Myös teelevät ovat parhaimpia.

”Olen miettinyt, että jos pitäisimme hautajaiset mahdollisimman pian, jotta meidän ei tarvitsisi murehtia tätä. Jos pidettäisiin jo ensi viikolla” sanoo Milla.

”Minulle ainakin käy” vastaan. Mielestäni Milla on oikeassa. Ehkä hautajaiset auttavat minua, jotta en enää murehtisi niin paljoa.

”Onko sinulla jotain mielessä, mitä haluaisit tänään tehdä?” Milla kysyy.

”Voitko opettaa minua ratsastamaan? Mutta ensin haluan, että näytät tämän talon minulle, ja kerrot, että mitkä ovat mitkä huoneet” vastaan iloisena.

”Ok, seuraa minua” sanoo Milla

Millan talo on todella suuri, ja hieno. Ikkunoista näkyy ihanat maisemat. Millalla on todella paljon eri soittimia, joten pääsen soittamaan ja laulamaan paljon. Missäköhän aion käydä koulua? Milla kertoi että olen ainakin kuukauden vapaalla koulusta, koska en välttämättä pystyisi keskittymään vielä kouluun.

Kun olemme käyneet talon läpi, ja tiedän suurin piirtein missä on mikäkin huone, niin menemme hevosille. Milla opettaa minut

ratsastamaan, ja mielestäni se on todella kivaa. Milla on lisäksi todella hyvä opettamaan. Mielestäni Millan luona on mukava asua.

Illalla saan viestin Rosalta: ”Kuulin äitisi ja siskosi kuolemasta! Miltä nyt tuntuu? Tuo on sinulle niin oikein. Onneksi vaihdoit koulua!!! On aika julmaa jättää koulupäiviä pois vain jonkun kuoleman takia! kuulin myös että muutit maalle! Missäköhän sinä nyt nukut? Lehmänkakassa vai? Nyt olet kunnan maalaistyttö, ja se sopii ulkonäköösi!!!” Tuosta minä suutuin. Eikö he voi vieläköän lopettaa, vaikka asumme eri kaupungeissa, ja käymme jopa eri koulua?

5.

Olen asunut nyt noin viikon Millan luona, ja tänään on hautajaiset. Litan päälleni saman mekon, mikä minulla oli isänikin hautajaisissa. Tällä kertaa haluan pitää hiukseni auki, vaikka Milla ei sitä halua.

En pysty olla hetkeäkään itkemättä hautajaisissa. Kaksi hautaa edessäni, joissa on minulle rakkaimmat ihmiset. Minun tekisi mieli karata hautajaisista, koska tuntuu niin huonolta. Itken kokoajan, enkä pysty lopettamaan.

Nyt arkut lasketaan maan alle, ja heitän niiden päälle kukkia, mutta säästän yhden kukista isälleni. Kun kukaan ei huomaa, niin juoksen muiden luota pois isäni haudalle. Menen haudan eteen, ja laitan sen eteen kukan. Samalla alan puhua haudalle: ”Minulla on aivan kamala ikävä sinua! Nyt äiti ja Alisa on kuollut myös. Asun nykyään Millan luona, ja hänen luona on aika kivaa asua. Mutta kivempaa olisi tietenkin sinun kanssasi. Miksi en saanut tavata Millaa ennen? Mitä pahaa hänessä on? Hän on mielestäni todella mukava.”

Katson isän hautaa, ja katson myös kun muut murehtivat äitini ja Alisan kuolemaa. Kyllä minäkin murehdin heidän kuolemaa yhtä paljon, kuin isänikin, mutta kukaan ei tuntunut murehtivan isäni kuolemaa paitsi minä. Otan taskustani kuvan meidän perheestä, ja laitan sen isäni haudan eteen, ja sanon: ”Kunpa voisin vielä nähdä sinut ja olla kanssasi” Alan itkemään. Mutta silloin keksin...

Olen nyt suuren kallion reunalla. Tämän avulla voin olla isäni ja muun perheeni kanssa ikuisesti. Katson alas kallion reunalta, ja näen merta ja teräviä kiviä.

”Mitä sä teet?” kysyy Milla hätääntyneenä. Katson taakseni, ja näen Millan. En kuitenkaan vastaa hänelle, koska silloin hän pilaisi kaiken.

Hyppään nyt kallion reunalta alas, ja kuulen vain Millan itkun ja huudon: ”Eiii!!!” Muistoni pyörivät päässäni kuin elokuva. Näen koko elämäni lyhyenä elokuvana. Se on todella jännä ja ihmeellinen tunne, mutta loppuu nopeasti, eli nyt!